

תלמודו בידו

דף נו עמוד א

א] כיצד חלקו את לחם הפנים בשבת שבתוך הרגל, ומנין ?

ב] כיצד חלקו את לחם הפנים בשבת הסמוכה לרגל ?

ג] איזו ברכה מברך תחילה בקידוש, בורא פרי הגפן או קדושת היום, ומדוע ?

ד] איזו ברכה מקדים לברך, לישב בסוכה או שהחיינו, ומדוע ?

ה] חל חג השבועות בשבת, מה חולקים לכהן תחילה, לחם הפנים או שתי הלחם ?

א] הדין: כל המשמרות שווים בחלוקה, אף שאינו בא מחמת הרגל. המקור: "חלק כחלק יאכלו", שכשם שעבודת קרבנות הרגלים שוה בכל המשמרות, כך שווים בדבר שאין בו עבודה אלא אכילה, והיינו אכילת לחם הפנים.

ב] סמוכה לרגל: חל יום טוב ראשון ביום ראשון, או יום טוב אחרון בערב שבת, תקנו שכל המשמרות חולקים בשוה, כיון שבאו למקדש בגלל החג. יום מפסיק: חל יום טוב בשני או בחמישי, המשמרות המתעכבים נוטלים שתי חלות.

ג] בית שמאי: מברך תחילה על קדושת היום, ואחר כך מברך על היין. הטעם: 1. היום גרם ליין שיבוא, שבלא הקידוש אינו זקוק לכוס לפני סעודה. 2. קדושת היום קדמה להופיע משחשיכה, ואילו היין בא רק בסעודה.

בית הלל: מברך תחילה על היין, ואחר כך על קדושת היום. הטעם: 1. ברכת היין תדירה יותר. 2. היין גורם לקידוש שיאמר, שהרי אם אין לו יין [או פת] אינו מקדש על היום.

ד] רב: לישב בסוכה. שברכת הסוכה היא חובת היום ועדיפה על ברכת הזמן. וכן הלכה. רבה בר בר חנה: שהחיינו. מפני שתדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם.

ה] תנא במשנה: לחם הפנים [שבא מצה], מפני שמצותו תדירה. אבא שאול: שתי הלחם [שבא חמץ], שהם עיקר חובת היום.